

Слово Боже *(на неділю)*

Апостол: Ді. 3 зач. 2, 1-11.

В той час, коли настав день П'ятдесятниці, всі вони були вкупі на тім самім місці. Аж ось роздався знезацька з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені, мов вогонь, язики, і сіли на кожному з них. Усі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм говорити. Були ж у Єрусалимі між юдеями побожні люди з усіх народів, що під небом. І як зчинився той шум, зійшла сила народу і хвилювалася, бо кожний чув, що вони говорили його мовою. Всі, остовпілі, дивувались і один до одного казали: – Хіба ось всі це не галилеяни, що говорять? Як же воно, що кожний з нас чує нашу рідну мову: партяни, мідяни, еламії і мешканці Месопотамії, Юдеї й Кападокії, Понту й Азії, Фригії й Памфільї, Єгипту й околиць Лівії, що біля Кирени, римляни, що прибули, юдеї і прозеліти, критяни й араби – як ми їх чуємо, як вони нашими мовами возвіщають величні діла Божі?

Євангеліє: Йо. 27 зач. 7, 37-52; 8, 12.

Останнього великого дня свята стояв Ісус і скликнув на весь голос: – Коли хто спраглий, нехай приїде до мене й п'є! Хто вірує в мене, як каже Писання: ріки води живої потечуть із нутра його. Так він говорив про Духа, що мали прийняти ті, які увірували в нього. Не прийшов бо був ще Дух Святий, тому що. Ісус не був ще прославлений. Деякі з народу, чуючи ті слова, казали: – Він справді пророк. Інші говорили: – Він – Христос. Ще інші мовили: – Чи Христос приїде з Галилеї? Хіба не сказано в Писанні, що Христос має прийти з роду Давида, з села Вифлеєму, звідки був Давид? І виник роздор через нього серед народу. Деякі хотіли його схопити, та ніхто не наклав рук на нього. Вернулись слуги до первосвящеників та фарисеїв, і ті їх питають: – Чому ви його не привели? Слуги відповіли: – Ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить. Фарисеї казали: – Чи й ви дали себе звести? Невже хто зі старшини або фарисеїв увірував у нього? Та проклятий цей народ, що не знає закону! Озавсь до них Никодим, що приходив до нього вночі, один з них: – Хіба закон наш судить чоловіка, не вислухавши його спершу й не довідавшись, що він робить? Ті йому у відповідь сказали: – Чи й ти з Галилеї? Розсліди й побачиш: з Галилеї пророк не приходить.

І знову говорив до них Ісус кажучи: – Я – світло світу. Хто йде за мною, не буде в темряві блукати, а буде мати світло життя.

10-20 червня – ДЕКАДА МІСІЙНОСТІ

Четвертий день. Понеділок
ГІЛКА, ЯКА ПРИНОСИТЬ ПЛІД
Євангеліє від Йоана 14, 27– 15, 7
Слово Боже.

«Я – виноградина правдива, а мій Отець – виноградар. Кожну в мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує він. А кожна, яка вроджує плід, він очищує, аби ще більше плоду давала. Уже і ви чисті – словом, яким промовляв я до вас. У мені перебувайте – а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградіні, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені. Я виноградина, ви – гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, – той плід приносить щедро».

Роздуми.

У Христовій Церкві одна з найважливіших гілок – це єпархія. Вона має свою територію і свого єпископа, який відповідає перед Богом за довірене йому стадо. Він же дбає про те, щоби його вірні мали добру духовну опіку в особі пароха-душпастиря. Парох не тільки керівник, а й, передусім, учитель, священник і духовний батько. Він покликаний бути прикладом любові до ближнього, керувати діяльністю своєї спільноти та організувати все життя парафії.

В місії парафії беруть участь не тільки священник-душпастир, а й усі її вірні. Усі разом, духовенство і миряни, повинні насамперед обговорювати потреби парафії та можливості працювати над Божими справами на місці свого проживання. Слід пам'ятати, що кожна парафія потребує, окрім Божої благодаті, людських і матеріальних ресурсів. Зокрема, ми повинні звернути увагу на три види дарів, які потрібні в Церкві, щоб вона могла виконати свою місію, – дари часу, талантів і скарбу (матеріальних благ). Особливу роль у парафії відіграють пасторальні та економічні ради.

Найважливіше, щоби ніхто не почував себе непотрібним, бо стільки є роботи в Господньому винограднику! У Першому посланні апостола Петра читаємо: «Служіть один одному, кожен тим даром, що його прийняв, як добрі домоуправителі різноманітної Божої благодаті» (1 Пт. 4, 10).

П'ятий день. Вівторок
ДЕ НАМ ШУКАТИ ПРАВДИ?
Євангеліє від Йоана 16, 2–13
Боже Слово:

Виключать вас із синагог. А й година настане, коли то всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові. Чинитимуть вам те, бо ані Отця, ані мене вони не спізнали. Сказав же я вам це, щоб ви нагадали те, що я вам говорив, коли прийде ота година... Кажу вам, однак, правду: Ліпше для вас, щоб я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, – пришлю його до вас... Тож коли зійде той, Дух істини, Він і наведе вас на всю правду, – Він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що чує, і звістить те, що настане.

Роздуми.

Ісус Христос прислав Утішителя, який навчає і виховує нові покоління християн. Через Духа Святого людина має можливість протягом усього свого життя глибше пізнавати правди святої віри. Ці правди передані у Святому Письмі, яке творилося століттями під натхненням Святого Духа і дане людині для пізнання Бога, себе і світу. Божі правди передаються у текстах наших богослужінь, у писаннях Отців Церкви, в рішеннях Вселенських Соборів та іншими проявами учительського уряду Церкви. У катехизмі УГКЦ «Христос – наша Пасха» дуже гарно зібрано все основне, що кожен віруючий повинен знати.

Для пізнання Божих правд потрібне яскраве світло, а цим світлом є Дух – палаючий вогонь (Мт. 3, 11; Дан. 7, 9). На Літургії ми співаємо: «ми бачили світло істини, ми прийняли Духа небесного, ми знайшли віру істинну...». Та до світла треба додати наше зусилля: плекати у собі відкритість до Божої правди, постійно шукати тієї правди. Божа правда вимагає нашої особистої жертви і нашої готовності ділитися нею з іншими, пам'ятаючи, що ціллю нашого життя є завжди єднання з живим Христом, вполоченим Словом Божим.

Шостий день. Середа

ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Євангеліє від Йоана 16, 15–23

Слово Боже.

«Істинно, істинно говорю вам: Голоситимете, ридатимете, світ же радітиме. Журитиметесь, але журба ваша у радощі обернеться. Журба жінці, коли вона народжує, бо година її вибила. А вродить дитяtko – з радощів, що людина на світ народилася, вже й пам'яті про болі нема! Оце й ви нині в журбі. Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере. І того дня ви не будете питати мене нічого. Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, – він дасть вам у моє ім'я».

Роздуми.

Ісус Христос знав, що Його смерть на хресті завдасть великого болю і журби Його перестрашеним учням. Він пробував їх підготувати до цього: «Ще трохи, і ви не побачите мене більше, і знову ще трохи, – і побачите мене: я бо йду до Отця» (Йо. 16, 16). Після Вознесіння Церква перебуває в подібній ситуації. Вона знову нетерпеливо чекає на повернення Христа, але цього разу вона може чекати впевнено та в повній радості, бо ж її сини і дочки, одержавши Духа Святого і, будучи «христовими», мають безпосередній доступ до Отця в ім'я Господа Ісуса.

Цей безпосередній доступ до Отця накладає на нас певні обов'язки і повинен викликати в нас почуття особистої відповідальності за поширення Христового Євангелія – якщо не по всьому світі, то принаймні там, де ми живемо. Бути учнями Христовими – означає бути «такими, як Христос», як це гарно зауважив апостол Павло: «Живу вже не я, а живе Христос у мені» (Гал. 2, 20). Отож, ми повинні усі наші дані Богом дари, чи то природні, чи то надприродні, творчо віддавати для поширення Божого Царства. Мати особисту відповідальність – означає не боятися самому братися за якусь ініціативу і відважно просити в Бога-Отця сили, мудрості й усього, що нам потрібне для праці на Божу славу і для розвитку Церкви.

Сьомий день. Четвер

СПІЛЬНОТА МОЛИТВИ

Євангеліє від Йоана 16, 23–33

Боже Слово.

Просіте ж – і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть. Оповідав я вам про те притчами. Надходить година, коли вже і притчами не промовлятиму до вас, лише – одверто про Отця звістую вам. Ось того дня проситимете ви в моє ім'я, – і я вже не кажу, що за вас Отця буду благати: Отець бо й сам любить вас, бо ви мене полюбили і повірили, що я від Бога вийшов.

Роздуми.

Будьмо привітні одне до одного, як годиться улюбленим Отця. Коли ми приходимо на Божественну Літургію, то пам'ятаймо, до якої великої родини належимо. Це відчуття спільноти-родини треба постійно плекати.

Не забуваймо вітатися одне з одним, коли збираємось у храмі. Одних людей ми знаємо добре, інших – лише трохи, а ще інших – не знаємо взагалі. Але ж ми є однією спільнотою дітей Божих! Докладімо зусиль, аби не тільки познайомитися з іншими членами парафії, а й щоб цікавитись, які в них життєві виклики, радості і болі, щоби знати, про що просити в Бога, за що дякувати.

Третя Божа заповідь – «Пам'ятай день святий святкувати» (Вих. 20, 8) – зобов'язує нас відвідувати храм щонайменше в неділю і на великі свята. Проте ми знаємо, що багато наших сусідів, рідних і знайомих ходять до церкви лише на найбільші свята. Щоби частіше ходити, вони мусять відчутти себе частиною великої християнської і парафіяльної родини. Основне, отже, показати їм, що ми раді їх бачити на молитві з нами в спільноті улюблених учнів Христових. А коли хтось не відгукується на всякі наші запрошення чи заохочення, не судімо їх, а молімося за них до Святого Духа. Він же Той, хто зрушує серця, відкриває Христа для кожного, провадить до Отця.

